

Princess

โฉมงามผู้มีปรีชาในชาติกำเนิดอันเร้นลับ

龙血牡丹花

โบตัน
เลือดมังกร

พยัคฆ์ขาว

ลำดับที่ 277

โปตีนเลือดมังกร

โดย พยัคฆ์ขาว

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2563

ราคา 235 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3920-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอมบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โสภิตสตาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคธญา โสภิตสตาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โสภิตสตาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เสียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ไยดี พิสูจน์อักษร : สุวิภา สวีตคุปต์ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : กฤษณา รอดหลง ภาพปก : BeeYong รูปเล่ม : นิพัทธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วีพีเอ็น (1991) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

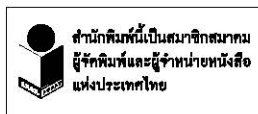
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

บทนำ

คำคืนหนึ่งในยามอื่น¹ ท้องฟ้าเหนือเมืองลัทธิหยางยังคงมืดมิดไร้ซึ่งแสงตะวันและแสงจันทร์ มีเพียงแสงใต้² ตามบ้านเรือนเท่านั้นที่ส่องสว่าง นำทางให้สตรีผู้สวมเสื้อคลุมยาวสีดำมุ่งหน้าสู่ประตูเมืองทางทิศใต้พร้อมด้วยบางสิ่งในอ้อมแขนท่ามกลางความเงียบสงัดของผู้คนที่กำลังหลับใหล

บุรุษร่างกำยำสูงใหญ่ราวหกฉือครั้ง³ ในชุดเกราะถือง้าวอันมีส่วนหัวคล้ายลิ้นมังกรและมีส่วนโค้งเป็นเลี้ยวพระจันทร์ยื่นปีกหลักอยู่บนป้อมปราการเหนือซุ้มประตูก่ออิฐซึ่งเป็นทางผ่านเข้าออกเมืองลัทธิหยาง บุรุษผู้นี้มีตำแหน่งเป็นเขียวเว่ย⁴ นามว่าหลี่เฉียน

หลี่เฉียนรู้สึกถึงปรากฏการณ์ผิดปกติในคำคืนนี้เมื่อเห็นสตรีนางหนึ่งสวมชุดอำพรางกายด้วยเสื้อคลุมสีดำยาวตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า วงแขนของ

¹ เวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

² คบไฟหรือของใช้สำหรับจุดไฟให้แสงสว่าง ทำด้วยไม้ผุหรือเปลือกเสม็ดคลุกกับน้ำมันยาง แล้วห่อด้วยใบไม้เป็นต้นยาวๆ หรือใส่กระบอก

³ ราว 195 เซนติเมตร

⁴ ตำแหน่งขุนพลผู้เฝ้ารักษาประตูเมือง

นางโอบอุ้มห่อผ้าสีแดงที่มีลักษณะเป็นก้อนทรงกระบอกคล้ายท่อนไม้เล็กๆ ขณะเดินเร็วตรงมายังซุ้มประตูเมืองที่มีเหล่าทหารยามยืนประจำการอยู่หน้าประตู ด้วยความสงสัยขุนพลหลิเวยนจึงลงไปตามล่างเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจ

“แม่นาง ยามนี้มิใช่เวลาเปิดประตูเมือง เจ้ากลับเรือนไปก่อนเถิด รอให้พินยามอื่นเมื่อไรค่อยกลับมาที่นี่” ทหารยามนายหนึ่งกล่าวกับสตรีลึกลับผู้นั้น

“ข้าเพิ่งคลอดลูก แต่สามีข้าไปทำการค้าที่เมืองหยางโจว เขายังไม่ได้เห็นหน้าบุตรสาวเลย ได้โปรดเมตตาพวกเราสองแม่ลูกสักครั้ง ให้ข้าพาลูกไปหาเขาด้วยเถิดเจ้าค่ะ” มิเพียงแค่อะปากขอร้อง สตรีได้เลื้อยคลานยังคุกเข่าลงกับพื้นดินแล้วก้มศีรษะลงคำนับหงๆ

“อย่าทำเยี่ยงนี้สิแม่นาง มันเป็นคำสั่งของท่านขุนพล ข้าฝ่าฝืนมิได้” ทหารยามมีสีหน้าหนักใจ

“มีเรื่องอะไรกัน”

“ท่านขุนพล!” ทหารยามสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงขุนพลหลิเวยนดังมาจากด้านหลัง เขารีบหันไปรายงานต่อผู้บังคับบัญชาทันที “แม่นางผู้นี้ต้องการออกจากเมืองจึงขอร้องข้าให้เปิดประตู แต่ข้ามิอาจทำตามที่ท่านขอได้ขอรับ”

หลิเวยนมิได้เอ่ยคำใด เขาเพียงแต่มองสตรีที่อุ้มทารกน้อยในผ้าห่อตัวจนเกะสีแดงตรงหน้าอย่างพิลึกพิลั่น

นางสวมชุดอันผู้ทำจากผ้าหยาบมิใช่ผ้าแพรต่วนอย่างผู้มีอันจะกิน แสดงว่านางมีฐานะยากจน แต่ผิวพรรณที่โผล่พ้นขอบเสื้อออกมา โดยเฉพาะดวงหน้าของนางนั้นขาวดุจดั่งงาช้างกับหิมะ ไม่ต่างจากนางกำนัลในวังหลวงช่างดูขัดแย้งจนน่าสงสัยยิ่งนัก ขุนพลหนุ่มคิด

จู่ๆ ทารกน้อยก็ผุดเสียงร้องออกมาทำลายความเงียบงันในหมู่ผู้ใหญ่ สตรีผู้เป็นมารดาหามาๆ รีบอุ้มลูกขึ้นกล่าวขอโทษแล้วเดินไปยังมุมมืดของกำแพงเมือง จากนั้นก็หันหลังให้เหล่าบุรุษเพื่อเปิดอกเสื้อให้น้ำนมแก่บุตร

“ท่านขุนพล นางบอกว่าเพิ่งคลอดลูกมา น่าจะเป็นความจริงนะขอรับ มิเช่นนั้นนางคงไม่มีน้ำนมให้ทารกน้อยผู้นั้นดื่มเป็นแน่” ทหารยามกล่าว “อีกเพียงแค่วันที่ห้า⁵ ก็จะเข้าสู่ยามเหมา⁶ แล้ว ท่านขุนพลจะอนุญาตให้นางผ่านออกไปได้หรือไม่ขอรับ”

“คำสั่งข้าถือเป็นประกาศิต แม้แต่ตัวข้าก็ต้องปฏิบัติตาม เจ้าบอกให้นางรอไปก่อน ถึงยามเหมาเมื่อไรค่อยเปิดประตูให้นาง” หลี่เฉียนสั่งเด็ดขาด พลังข้าเลื่องมอ่งสตรีลึกลับแวบหนึ่ง ก่อนเดินขึ้นบันไดไปยืนบนป้อมสังเกตการณ์ดังเดิม

แม้นอกเมืองจะยังคงมีตึกล้วนอยู่ แต่สตรีลึกลับก็ตั้งเล็งกลุ่มส่วนที่ระลอกมาเพื่อปกปิดโฉมหน้าของตนขณะอุ้มทารกหญิงไปตามชายป่า โดยมีแสงจากโคมไฟที่ได้รับจากทหารผู้ใจดีส่องนำทางตรงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งนางสังเกตเห็นทุ่งหญ่ตื้น⁷ ที่บานสะพรั่งสวยงามในยามค่ำคืน นางจึงเลี้ยวพักใหญ่ ก่อนตัดสินใจเดินฝ่าเข้าไปในโลกกลางดงบุปผา แล้ววางทารกน้อยลงบนพื้นดินใต้ต้นหญ่ตื้น จากนั้นจึงดึงมีดสั้นออกจากฝักซึ่งเหน็บไว้ที่เอว ใช้ปลายมีดอันแหลมคมกรีดลงบนหลังมือเล็กๆ ข้างซ้ายของทารกจนเกิดเป็นบาดแผลลึก เลือดสีแดงสดไหลอาบพ่นแฉ่นและซึมเข้าเนื้อผ้าห่อตัวจนเกาะจนเป็นสีแดงเข้ม ความเจ็บปวดทำให้ทารกน้อยร้องไห้เสียงดังลั่นทุ่งหญ่ตื้น

“นับว่าเจ้ายังมีบุญอยู่บ้างที่ข้าไม่คิดฆ่าเจ้า หวังว่าเราคงจะไม่เจอกันอีก มิเช่นนั้นอายุเจ้าคงไม่ยืนยาวเป็นแน่... ลาก่อน” พุดจบสตรีลึกลับก็เดินหายลับไปในความมืดมิดแห่งค่ำคืน

ในเวลาถัดมาไม่นานก็มีชายหนุ่มแข็งแรงสีคนหามเกี้ยวผ่านมา โดยมีชายโปกผ้าสีเขียวนบนศีรษะเดินถือโคมไฟนำหน้า เสียงเด็กร้องเป็นเหตุให้ชาย

⁵ ประมาณสิบห้าวันที่

⁶ เวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

⁷ ดอกโบตั๋น

โพกผ้าสีเขียวล้งหยุดเกี่ยวและเข้ามารายงานต่อผู้เป็นเจ้านาย

“นายหญิง ข้าได้ยินเสียงเด็กร้อง”

“ข้าไม่ได้หูหนวก” สตรีภายในเกี่ยวเอ่ยเสียงห้วน “ไปดูซิว่าทารกเป็นเพศอะไร ถ้าเป็นเด็กผู้ชายก็ทิ้งไว้อย่างนั้น แต่ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงก็นำตัวมาให้ข้าปลไฉนก่อน”

“ขอรับ” ชายโพกผ้าสีเขียวมองกิริยาแล้วเดินตามเสียงร้องเข้าไปในทุ่งหญ้าเตียน เมื่อเจอเด็กทารกเขากลับต้องตกใจที่เห็นบาดแผลฉกรรจ์บนหลังมือเด็ก เขารีบดึงผ้าโพกสีเขียวออกจากศีรษะมาพันแผลให้ทารกน้อย ก่อนนำตัวเด็กย้อนกลับมาหานายหญิงของตน เขาอุ้มทารกหญิงด้วยแขนข้างหนึ่ง ส่วนแขนอีกข้างเอื้อมไปเปิดผ้ามาบนเกี่ยว สตรีร่างท้วมแต่งหน้าจัดยื่นมือมารับตัวทารกไปดูใกล้ๆ

“ดวงตากกลมโตเป็นประกายสดใสราวกับพระจันทร์ทรงกลด จมูกเชิดสูงรับกับปากเรียวบาง ผิวขาวผ่องดุจบุปผา และยังมีลิ้นน่ารัก ช่างเป็นเด็กทารกที่ถูกตาต้องใจข้ายิ่งนัก แต่น่าเสียดายที่หลังฝ่ามือมีบาดแผลและมันคงกลายเป็นรอยตำหนิบนเรือนร่างอันงดงามนี้” สตรีร่างท้วมรำพึงรำพัน

“นายหญิง ท่านจะตั้งชื่อเด็กน้อยผู้นี้ว่าอย่างไรดีขอรับ”

“นั่นสินะ...” สตรีร่างท้วมใช้ความคิด พลันสายตาเหลือบไปเห็นทุ่งหญ้าเตียนก็ฉุดคิดขึ้นมาได้ “เจ้าอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้านี้เป็นราชาแห่งมวลบุปผาเป็นสัญลักษณ์ของความรัก ความมั่งมีศรีสุข และลาภยศอันยิ่งใหญ่ ฉะนั้นข้าจะตั้งชื่อเจ้าด้วยนามดั้งเดิมของบุปผาชนิดนี้”

“นามดั้งเดิม? นามว่าอะไรหรือขอรับ” ชายโพกผ้าสีเขียวยสงสัย

“มูสาวเยา” สตรีร่างท้วมขนานนามนั้น ก่อนจะหัวเราะชอบใจ “มูสาวเยาเจ้าจะต้องเป็นตัวดูดทรัพย์แห่งหอศนิกาของข้าแน่ๆ”

หนึ่ง

ดรุณีน้อยแห่งหอรัชมัย

ทั่วทั้งเมืองลั่วหยางต่างครึกครื้นด้วยผู้คนที่ยืนขึ้นมาทำมาหากินตั้งแต่ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า มีเพียงสถานที่เดียวเท่านั้นที่เงียบเหงาจุยหว้างไร้ผู้มาเยือน ผิดแผกจากยามค่ำคืนที่คึกคักด้วยอาคันตุกะผู้เป็นบุรุษ สถานที่นั้นคือหอคณิกาอันโด่งดังและมีชื่อเสียงในหมู่บุรุษเพศแห่งเมืองลั่วหยางนามว่าหอรัชมัย

“เสี่ยวเย่ว เสี่ยวเย่ว” หญิงงามนางหนึ่งตะโกนเรียกดรุณีน้อยที่อยู่ในความดูแลของตน นางเดินหาไปทั่วหมู่ตึกในหอรัชมัยซึ่งเงียบเชียบเพราะหญิงคณิกาคนอื่นต่างอ่อนเพลียจากกิจกรรมยามค่ำคืนจึงพากันหลับใหลกันหมด เมื่อไร้เงาดรุณีน้อยที่ตามหา หลินเมี่ยวซินจึงเดินไปยังเรือนนอนของเหล่าป่าน⁸

⁸ เหล่าป่าน (老板) หมายถึงเจ้าของ (เจ้าของกิจการ) คำนี้ใช้ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ส่วนเหล่าป่านหญิง (老板娘) ที่แปลว่าเจ้าของเมีย ตามดิกชันนารีจีน - จีน จะหมายถึงเมียเจ้าของ แต่ถ้าอิงตามดิกชันนารีจีน - ไทย จะหมายถึง เมียเจ้าของ หรือหญิงที่เป็นเจ้าของกิจการ แต่เพื่อความถูกต้องตามศัพท์จีน ผู้เขียนจึงใช้คำว่า เหล่าป่าน (老板) ที่หมายถึงเจ้าของ

“เหลาป่าว เหลาปาว⁹” หลินเมี่ยวซินเคาะประตูและร้องเรียกเจ้าของหอ
รื่นรมย์เสียงดัง เพียงอดีตใจคนในห้องก็เปิดประตูออกมาต่อว่าอย่างรุนแรง

“ข้าบอกแล้วไงให้เรียกข้าว่าเหลาป่าน ไม่ใช่เหลาป่าว ต้องให้บอกสักกี่
ครั้งหือ”

หลินเมี่ยวซินมองสตรีร่างท้วมในชุดชั้นผู้สืบทอดมาดพอๆ กับเครื่อง
ประทีนผิวนบในหน้าที่จัดเต็มจนดูเลอะด้วยความอ่อนใจ แม้แต่ในยามหลับ
แม่เล่าแห่งหอรื่นรมย์ก็ยังแต่งองค์ทรงเครื่องให้ดูงดงามตามรสนิยมของนาง
อยู่ตลอดเวลา

“เห็นแล้วเห็น้อยแทน” หลินเมี่ยวซินคิด

“เจ้ามีอะไรกับข้า เมี่ยวซิน” เหลาป่านร่างท้วมถามสาวงามที่มาขัดจังหวะ
การนอนของนาง

“ท่านเห็นสาวเฒ่าหรือไม่” หลินเมี่ยวซินย้อนถามเหลาป่านโดยไม่มีคำ
ต่อท้ายอย่างหญิงคนึงคนอื่นที่ต้องมีคำว่า ‘เจ้าคะ’ หรือ ‘เจ้านะ’ เหตุที่เป็น
เช่นนั้นเพราะหลินเมี่ยวซินเป็น ‘อีจี้’ หรือหญิงคนึงชั้นสูง ผู้เป็นดาวประจำ
หอคนึงที่ไม่เน้นขายเรือนร่าง แต่ให้บริการเพียงศิลปะและการดนตรี ทำ
หน้าที่พูดคุยกับแขกให้พวกเขาประทับใจจนปรนเปรอทรัพย์สินเงินทองและ
ของมีค่า เสน่ห์ของหลินเมี่ยวซินทำให้บุรุษหลงใหลจนยากจะถอนตัว นางจึง
เป็นขุมทรัพย์อันมีค่าของเหลาป่าน ดังนั้นเพื่อมิให้หลินเมี่ยวซินย้ายไปอยู่หอ
คนึงอื่น เหลาป่านร่างท้วมจึงเอาอกเอาใจยกย่องหลินเมี่ยวซินเป็นเหมือน
สหายคนหนึ่ง

“ข้าใช้ให้สาวเฒ่าเอาขนมไหว้พระจันทร์ไปให้มือปราบเจียงหลุนเอง”
เหลาป่านตอบเสียงน้อยๆ

“เหลาป่าน!” หลินเมี่ยวซินตะคอกเสียงดัง จนอีกฝ่ายสะดุ้งโหยง “ท่าน
ให้เด็กวัยสิบสองปีไปศาลได้อย่างไร ที่นั่นมีแต่เจ้าหน้าที่บุรุษกับพวกนักโทษ

⁹ เหลาป่าว (老鸨) หมายถึงนักบ๋องสตาร์ต ถ้าเป็นคำศัพท์สแลงจะหมายถึงแม่เล่า

จำช้ำอยู่กัน มันมีใช้สถานที่ที่เด็กสมควรจะเข้าไปเลยนะ”

“อย่ากังวลนักเลย ต่อให้ที่นั่นเป็นฆวนนรก เด็กไร้เดียงสาอย่างสาวเย่า ก็ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก ป่านนี้คงวิ่งเล่นอยู่ในศาลกับขุนจื่อจนเพลินแล้วละ”

“ท่านพูดเช่นนี้ได้อย่างไร สาวเย่าไม่เหมือนเด็กคนอื่นนะเหล่าป่าน”
หญิงคนกลางสาวตะโกนลั่นในตอนท้าย เมื่อเจ้าของหอร่างท้วมไม่สนใจฟังและ ปิดประตูใส่หน้านาง แม้หลินเมี่ยวซินจะทูปประตูดุเรียกอีกหลายครั้งแต่อีกฝ่าย ก็ไม่ออกมา จนหญิงคนกลางถึงกับส่ายหน้าด้วยความเอือมระอาพร้อมกับ พึมพำออกมา

“เหล่าป่านช่างโง่เขลายิ่งนัก มิรู้เลยว่าความน่ารักน่ามองของสาวเย่า ต่างหากที่เข้าเป็นห่วง หาใช่ความไร้เดียงสาของเด็กน้อยที่จะต้องใส่ใจไม่” หลินเมี่ยวซินทอดถอนใจ “หวังว่าสาวเย่าของข้าจะปลอดภัยนะ”

หนุ่มน้อยขุนจื่อพะว้าพะวังไปเสียทุกอย่าง ตั้งแต่ก้อนหินบนพื้นซึ่ง

อาจสะดุดล้ม แมววิ่งตัดหน้าทำให้ตกใจ รถม้าวิ่งชนจนบาดเจ็บ ไปจนถึงโดน บุรุษมาก่อรอก่อตึก ทั้งหมดทั้งมวลก็เพราะข้างกายเขามีตรูณีน้อยหน้าตา ดงามน่ารักดุจเซียนหนวี่¹⁰ ดวงตาเด็กน้อยกลมโตตั้งจันทร์เพ็ญ แก้มแดง ระเบิดด้วยเลือดฝาด ผิวกายสีขาวอมชมพูดุจผิวทารก และด้วยรูปลักษณ์ เหล่านี้ทำให้ตรูณีน้อยวัยสิบสองปีโตเด่นกว่าเด็กผู้หญิงทั่วไป ทุกย่างก้าวที่ มุ่งสาวเย่าเดินผ่านจึงกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนที่ได้พบพาน

“สาวเย่า เจ้าอยู่ข้างๆ ข้านะ อย่าวิ่งหรือเดินเร็วไป ข้าไม่อยากให้เรา พลัดหลงกัน” ขุนจื่อเอยกับมุ่งสาวเย่าที่เดินเคียงกันมา แม้มารกลั้วพลัดหลงจะ เป็นหนึ่งในความกลัวร้ายแสบพันประการที่ขุนจื่อไม่อยากให้เกิดขึ้น แต่เพื่อ ให้มุ่งสาวเย่าอยู่ในสายตา เขาจึงต้องอ้ำกับตรูณีน้อยเช่นนั้น ฝ่ายมุ่งสาวเย่า ได้ยินดังนั้นก็หัวมึนเล็กน้อย มาตรงหน้าขุนจื่อที่ตัวสูงกว่าเกือบช่วงตัว

¹⁰ เซียนหนวี่ (仙女) หมายถึง นางฟ้าหรือเทพธิดา

“ถ้าเช่นนั้นก็จับมือกันไว้สิเจ้าคะ เราจะได้ไม่พลัดหลงกัน”

“ไม่ได้ๆ” พูนจื๋อปฏิเสธพลั้ว “เหลาปานสั่งนังลั้งหนา ห้ามข้าแตะเนื้อต้องตัวเจ้าเด็ดขาด”

ลู่สาวเยาะกระโดดขึ้นไปคว้ามือข้างขวาของพูนจื๋อด้วยมือทั้งสองข้างของนาง แล้วจับกระชับมั่นไว้ แม้เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดจะตกใจและพยายามดึงมือตัวเองออกแต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะเขามีอายุรุนแรงกับตรูณีน้อยได้

“ข้าต้องถูกเหลาปานโบยแน่เลย” พูนจื๋อโอดครวญ

“พี่พูนจื๋อจะถูกโบยด้วยเรื่องอันใดละเจ้าคะ” ลู่สาวเยาะคอดถามอย่างสงสัย

“ก็เพราะข้าแตะเนื้อต้องตัวเจ้าน่ะสิ”

ตรูณีน้อยส่ายหน้าอย่างช้าๆ พลางลูบมือตัวเองที่จับมืออีกฝ่ายไว้ให้เขาดู “ไม่ใช่พี่พูนจื๋อ แต่เป็นข้าต่างหากที่แตะเนื้อต้องตัวท่าน อย่างนี้ท่านจะโดนทำโทษได้อย่างไร”

“จริงด้วย ทำแบบนี้ข้าก็ไม่ผิด และเจ้าก็จะอยู่ข้างกายข้าด้วย” พูนจื๋อเริ่มคิดได้

เมื่อทุกอย่างลงตัวเด็กหนุ่มผู้ติดตามก็ปล่อยให้ตรูณีน้อยจับมือข้างขวาลงไปด้านหลัง ส่วนมือข้างซ้ายของเขาก็ถือกล่องขนมไว้ให้พระจันทร์มุ่งหน้าสู่ศาลหมิงจุซึ่งเป็นที่ทำงานของมือปราบเจียงหลุน ผู้ที่เหลาปานสั่งให้เอาขนมมาให้

ศาลหมิงจุเป็นสถานที่ที่ได้อ่านพิจารณาคดีของชาวบ้าน พูนนางไปจนถึงเชื้อพระวงศ์ในเขตเมืองล้วนหยาง นอกจากเจ้าเมืองที่เป็นเหมือนตุลาการคอยตัดสินคดีแล้ว ยังมีมือปราบอีกห้าคนทำหน้าที่จับกุมคนร้าย ซึ่งมือปราบเจียงหลุนก็เป็นหัวหน้ามือปราบแห่งศาลหมิงจุ และในเวลานี้เขาต้องกุมขมับกับคดีเล็กๆ ที่มีได้ซับซ้อนซ่อนเงื่อน แต่กลับหาตัวคนร้ายได้ยากยิ่งกว่าคดีใหญ่ๆ ที่เขาเคยสืบมา

“ท่านมือปราบเจียง มีเด็กสองคนมาขอเข้าพบท่านขอรับ” พูนนางขึ้น

ผู้น้อยคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องที่มีมือปราบสูงวัยกำลังสอบสวนสตรีนางหนึ่ง และขุนนางอีกสองคนซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีเล็กๆ ชวนปวดหัวนั้น

“ใครใช้ให้เด็กเข้ามาวุ่นวายในศาลกัน” มือปราบเจียงหลุนตวาด เขา รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยที่ถูกรบกวนตอนกำลังสืบคดี แต่เพียงชั่วจิตใจเขาก็สงบ ใจลง และเอ่ยถามขุนนางชั้นผู้น้อย “เจ้าถามเด็กสองคนนั้นหรือไม่ว่ามาหาข้า ด้วยเหตุใด ถ้ามาเรียกร้องขอความเป็นธรรม เจ้าก็ให้พวกเขาไปตีกลองหน้า ศาล ให้ท่านเจ้าเมืองเปิดศาลก็แล้วกัน”

“เอ่อ...” ขุนนางชั้นผู้น้อยอีกอีกมิกำลังพูด จนมือปราบสูงวัยต้องเค้นให้ ปริปาก

“มีอะไรก็เอ่ยออกมา อย่าทำให้ข้าเสียเวลา”

ขุนนางชั้นผู้น้อยเข้าไปกระซิบที่ข้างหูมือปราบเจียงหลุนซึ่งเสียหูฟังอย่าง สนใจ “แม่เล่าแห่งหอรัตนรมย์ให้ดรุณีน้อยหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มนำขนมไหว้ พระจันทร์มาให้ท่านมือปราบขอรับ”

มือปราบสูงวัยซ่อนรอยยิ้มกรุ้มกรุ้มไว้ในสีหน้า เหตุใดเขาจะไม่รู้สึก อบอุ่นของแม่เล่าแห่งหอรัตนรมย์ ที่ต้องการให้ดรุณีน้อยผู้น่าขนมนานี้เป็นที่รู้จัก ในหมู่ขุนนาง โดยให้มือปราบเลื่องชื่ออย่างเขาเป็นผู้เบิกทาง

‘ในเมื่อให้ข้าเปิดตัวสินค้า ก็ต้องดูสินคาก่อนละว่าล้ำค่าคู่ควรแก่การ ลงทุนแค่ไหน’ เจียงหลุนคิด ก่อนสั่งให้ขุนนางชั้นผู้น้อยไปพาดรุณีน้อยกับ สหายผู้ติดตามเข้ามาข้างใน

เมื่อมู่สาวเย่าปรากฏกายต่อหน้ามือปราบเจียงหลุน สายตาของเขาก็มี อาจละไปจากดวงหน้าของดรุณีน้อยแห่งหอรัตนรมย์ได้เลย แม้นางจะยังอ่อน เยาว์ด้วยวัยเพียงแค่สิบสองปี แต่ความงดงามของนางก็เด่นชัดดูจุบจุบผา แรกแย้ม จนขุนนางผู้ลโมเมเกิดความพิสมัยได้โดยง่าย

“ท่านมือปราบ เมื่อไรจะสอบสวนให้เสร็จๆ เลียที่ ข้าคุกเข่ารอจนเป็น ตะคริวไปทั้งขาแล้ว” สตรีผอมแห้งที่เป็นหนึ่งในสามผู้ต้องสงสัยโวยวายลั่น ห้อง ทำนาขุนนางทุกคนในที่นั้น ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องสงสัยชายทั้งสองคนต้องตื่น

จากอาการพิศมอดตรึงนี้ค่อยอย่างเปลือย

“อยู่ในความสงบด้วย” ขุนนางชั้นผู้น้อยทวาด พลงใช้ไม้ยาวๆ สำหรับใช้ตอนเปิดศาลกระแทกกับพื้น สตรีมอมแห่งจึงสงบปากลง แต่มีวามองค้อนมู่สาวเฝ้าที่เป็นตัวต้นเหตุให้การสอบสวนหยุดชะงัก

“นี่เป็นขนมให้พระจันทร์ที่เหลาปานให้พวกเรานำมาให้ท่านมือปราบขอรับ” ขุนจื่อกล่าว แล้วเดินถือขนมเข้าไปวางบนโต๊ะเบื้องหน้ามือปราบเจียงหลุน อีกฝ่ายส่งยิ้มให้มู่สาวเฝ้าโดยมิได้สนใจเด็กหนุ่ม

“ในห้องนี้ไม่มีสิ่งใดน่าชม อย่างไรเสียเจ้าไปรอข้าที่เรือนรับรองก่อน อีกสักพักข้าจะพาเจ้าเที่ยวชมศาลหมิงจู่ให้ทั่วเลยดีหรือไม่” มือปราบสูงวัยหลอกล่อให้มู่สาวเฝ้าอยู่ต่อ เพื่อเขาจะได้ทำความรู้จักและสนิทสนมกับตรึงนี้ค่อยน่ารักผู้นี้ให้มากขึ้น

“ไม่...” ขุนจื่อจะปฏิเสธ แต่มู่สาวเฝ้ากลับตะเข้นเขาและพยักหน้าเป็นเชิงให้เขานุญาต ในที่สุดเขาก็ใจอ่อนอีกจนได้ “อยู่ได้แค่ครึ่งชั่วยามเท่านั้นนะ”

“เจ้าคะ” มู่สาวเฝ้ารับคำอย่างตื่นเต้น ก่อนหันไปถามมือปราบสูงวัย “สามคนนี้เป็นใครหรือเจ้าคะ ทำไมถึงนั่งคุกเข่ากับพื้นแบบนี้”

มือปราบเจียงหลุนรู้สึกแปลกใจที่ตรึงนี้ค่อยสนใจผู้ต้องสงสัยทั้งสามคนมากกว่าสิ่งของภายในห้องที่น่าดึงดูดใจยิ่งกว่า แต่เมื่อเห็นความอยากรู้ในแววตาของตรึงนี้ค่อย เขาจึงเล่าให้ฟัง แม้ในใจจะคิดว่านางไม่มีทางเข้าใจในสิ่งที่เขาจะพูดเป็นแน่

“เมื่อคืนมีโจรเข้าไปขโมยแหวนหยกเขียวมรกตในจวนท่านเสนาบดีทิวจากการสืบหาร่องรอยหลักฐานต่างๆ ทำให้รู้ว่าโจรคนนั้นเป็นจอมโจรแต่จิวที่อาละวาดขโมยข้าวของไปทั่วแคว้นอัน และข้าก็มั่นใจว่าหนึ่งในสามคนนี้จะต้องเป็นจอมโจรแต่จิวที่ขโมยหยกของท่านเสนาบดีไปแน่ๆ แต่พอค้นตามตัวและห่อผ้าที่พวกนี้พกติดตัวก็ไม่เจอแหวนหยกเลย”

มู่สาวเฝ้าฟังจบก็หันไปมองข้าวของที่อยู่ในห่อผ้าทั้งสามห่อซึ่งวางอยู่

เบื้องหน้าสตรีและบุรุษสองคนผู้เป็นเจ้าของ ก่อนจะเอ่ยถามมือปราบสูงวัยด้วยความสงสัย “เหตุใดถึงเรียกโจรผู้หนึ่งว่าจอมโจรแต่จี้วละเจ้าคะ”

“เพราะโจรมันพูดกับเหยื่อเป็นภาษาแต่จี้ว ทางกรจึงสันนิษฐานว่ามันเป็นชาวเมืองแต่จี้ว จึงตั้งฉายามันว่าจอมโจรแต่จี้วอย่างไรละ” มือปราบเจียงหลุนอธิบาย

“ทั้งสามคนนี้พูดภาษาแต่จี้วได้หรือไม่เจ้าคะ”

คำถามของมู่สาวเย่าทำเอามือปราบเจียงหลุนหัวเราะขบขันในความไร้เดียงสาของดรุณีน้อย “ไหนเลยพวกเขาจะพูดภาษาแต่จี้วให้เราได้ยินเล่า ถ้าพูดออกมาเมื่อไรข้าก็จะจับได้ทันทีว่าเขาเป็นจอมโจรแต่จี้วแน่สิ”

“ต่อให้พวกเขาไม่พูดภาษาแต่จี้ว เราก็รู้ได้ว่าผู้ใดเป็นจอมโจรแต่จี้วเจ้าคะ”

“เจ้ารู้ตัวคนร้ายแล้วอย่างนั้นหรือ” มือปราบสูงวัยย้อนถามอย่างสงสัย

“เจ้าคะ”

มือปราบเจียงหลุน ขุนนางชั้นผู้น้อย และขุนจื่อต่างมองหน้ากัน ไม่มีใครเชื่อว่าดรุณีน้อยวัยสิบสองปีจะรู้ตัวคนร้ายจริง ฝ่ายมู่สาวเย่าเห็นทุกคนมีสีหน้าไม่เชื่อเช่นนั้นก็เลยต้องพิสูจน์ให้ทุกคนเห็น ดรุณีน้อยเดินเข้าไปหาสตรีผอมแห้งที่นั่งหน้าบั๊งบังคูกเข้าอยู่กับพื้น

“ชุดชงชานี้น่าจะตรงหน้านี้เป็นของท่านน้ำเซ่หรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าชี้ไปยังชุดชงชาสีขาวที่วางอยู่บนผ้าด้านหน้าสตรีผอมแห้ง อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ อย่างเสียไม่ได้

“ตั้งแต่มาที่นี่ข้ายังมีได้ดื่มชาเลยสักถ้วย รสลิกรรหายยิ่งนัก ไม่ทราบท่านน้ำจะเมตตาชงชาให้ข้าดื่มได้หรือไม่เจ้าคะ” มู่สาวเย่าใช้ความน่ารักออกอ่อนสตรีตรงหน้า

“ข้าจะชงชาให้เจ้าดื่มเอง” ขุนนางชั้นผู้น้อยอาสา แต่มือปราบเจียงหลุนกลับบอกว่าผู้ใดบังคับบัญชา

“เจ้าไม่เห็นหรือว่าเด็กน้อยอยากดื่มชาของแม่นางลู่ เจ้ายังจะเอาชา

จิตซัดในศาลเราให้เด็กน้อยตีมืออีกรึ” พุดจบมือปราบเจียงหลุนก็หันไป พยักเพียดกับแม่นางลูหรือสตรีผอมแห้งผู้นั้นให้ทำตามคำขอของดรณีน้อย

แม่นางลูใช้ชุดชงชาของตนชงชาแจกจ่ายให้ทุกคนในห้องสอบสวน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องสงสัยทั้งสองคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ในท่าเดิม ความหอมและรสหวานนิดๆ ทำให้มือปราบเจียงหลุนถึงกับเอ่ยปากชม

“ช่างเป็นชาเลิศรสจริงๆ ชานี้คือชาอะไรหรือ”

“ชากังสุเต้เจ้าค่ะ” แม่นางลูยิ้มอย่างปลื้มใจที่มีมือปราบเลื่องชื่ออย่างเจียงหลุนชื่นชมชาของนาง แล้วจู่ๆ มู่สาวเย่าก็ประกาศออกมา

“ท่านน้ำคือจอมโจรแท้จ้ะ”

สตรีผอมแห้งตกใจสุดขีด ก่อนร้องโวยวายลั่นห้อง “อย่ามาพุดพล่อยๆ นะ เจ้าเด็กบ้า มีหลักฐานอะไรมากล่าวหาข้า”

“จับตัวนางไว้” มือปราบเจียงหลุนสั่งขุนนางชั้นผู้น้อยจับแม่นางลูทันที โดยไม่เปิดโอกาสให้นางได้หลบหนี แต่ด้วยความฉับไวและมีมือระดับจอมโจร ทำให้การจับตัวแม่นางลูไม่ใช่เรื่องง่าย สุดท้ายนางก็กระโดดออกทางหน้าต่าง และหลบหนีไปอย่างล่องหนวล

“วาดรูปนางแล้วส่งให้หัวเมืองต่างๆ ดิดประกาศจับ” มือปราบเจียงหลุนสั่งการกับทหารประจำศาลที่วิ่งเข้ามาในห้อง ความซุกซนวุ่นวายจบลงด้วยการรายงานผลการสอบสวนคดีจอมโจรแท้จ้ะจิวโมยแหวนหยกเขียวมรกตแก่ท่านเจ้าเมือง ส่วนมู่สาวเย่ากับขุนจื่อก็ลามือปราบเจียงหลุนกลับหอสีนรมย์

“เจ้าเขียนในรายงานว่า ดรณีวัยสิบสองปีนามว่ามู่สาวเย่า เป็นผู้ชี้ตัวจอมโจรแท้จ้ะได้ นี่เจ้ากูเรื่องเท็จขึ้นมาใช่หรือไม่ เจ้าเป็นถึงหัวหน้ามือปราบ ยังไม่รู้ตัวคนร้าย แล้วเด็กแคสิบสองปีจะรู้ตัวคนร้ายได้อย่างไร” เจ้าเมืองล้วยหยางถามด้วยความสงสัยอย่างยิ่ง

“เรียนใต้เท้า ตอนโตสวนผู้ต้องหาทั้งสามคน ข้าก็อัปจนปัญญา มิรู้ว่ามีใครคือจอมโจรแท้จ้ะกันแน่ แต่มู่สาวเย่ากลับชี้ทางสว่างให้ข้า ด้วยการให้แม่นางลูชงชาให้ข้าดื่ม ข้าถึงได้รู้ว่าใครคือจอมโจรแท้จ้ะ” มือปราบเจียงหลุน

ชี้แจง

“แค่ดื่มชาทั้งชุดจะรู้ตัวจอมโจรแต่จ้าวได้อย่างไรกัน” เจ้าเมืองชัก

“ชาทั้งชุดเป็นชาที่ชาวแต่จิวชื่นชอบเป็นพิเศษขอรับ มู่สาวเยาคงรู้จุดนี้ และสังเกตเห็นชุดชงชาในห่อผ้าของแม่นางลู่ จึงรู้ว่านางคือจอมโจรแต่จิว เพราะชาแต่จิวทุกคนต้องดื่มชาทั้งชุด จึงต้องพกชุดชงชาติดตัวไปด้วย พอ มู่สาวเยาขอดื่มชาข้าจึงเริ่มเอะใจ ก่อนจะนึกเรื่องราวทั้งชุดขึ้นมาได้ขอรับ”

“เป็นเช่นนั้นเอง เด็กน้อยมู่สาวเยาไม่ธรรมดาจริง ๆ” เจ้าเมืองนึกชื่นชม

“ขอรับ นางทั้งฉลาดและรอบรู้ แต่น่าเสียดาย”

“เสียดาย?” เจ้าเมืองขมวดคิ้วมองหน้ามือปราบเจียงหลุน อีกฝ่ายทอดถอนใจก่อนจะตอบ

“นางเป็นดรุณีน้อยแห่งหอรัตนมัย แม้อีกห้าปีข้างหน้านางจะเติบโตเป็นหญิงงามประหนึ่งหญิงงามลุ่มเมืองในตำนาน แต่นางก็เป็นได้แค่หญิงคนิกานางหนึ่งเท่านั้น ข้าจึงรู้สึกเสียดายความฉลาดของนางยิ่งนัก”

“ถ้าในอีกห้าปีข้างหน้านางเป็นหญิงคนิกาก็คงเป็นหญิงคนิกาอันดับหนึ่งในใต้หล้าที่ไร้สตรีใดทัดเทียมอย่างแน่นอน” เจ้าเมืองล้วยหยางกล่าวด้วยความมั่นใจ และมือปราบเจียงหลุนก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หลังจากออกจากศาลหมิงจู่ ทั้งซุนจื่อและมู่สาวเยาก็แวะตามร้านข้างทาง
ในตลาดใจกลางเมืองล้วยหยาง เด็กทั้งสองคนมีตัวเลวว่ามีบุรุษแต่งกายหอมช่อผู้หนึ่งที่เป็นผู้ต้องสงสัยที่อยู่ในศาลหมิงจู่ได้ถูกปล่อยออกมาและเดินตามพวกเขาอยู่ห่างๆ

เมื่อซุนจื่อกำลังยุ่งกับการจ่ายเงินให้พ่อค้าขายหมันโถว บุรุษผู้นั้นก็เข้ามาทางด้านหลังของมู่สาวเยา แล้วใช้มือข้างหนึ่งปิดปากดรุณีน้อยเพื่อป้องกันมิให้นางส่งเสียง ส่วนมืออีกข้างก็อุ้มตัวมู่สาวเยาวิ่งหายเข้าไปในตรอกแคบๆ ข้างโรงเตี๊ยมอย่างรวดเร็ว แม้แต่ผู้คนบริเวณนั้นก็มิทันได้เอะใจ

“สาวเยา เจ้าจะกินหมันโถวเลยหรือไม่” ซุนจื่อจ่ายเงินเสร็จก็หันมาถาม

ผู้สาวเย้า เด็กหนุ่มใจหายวาบเมื่อตรึงน้อยข้างกายหายไป “สาวเย้า สาวเย้า”
ทูนจื่อทั้งหมั่นโถวในมือทันที เขาวิ่งพล่านตามหาผู้สาวเย้าไปทั่วตลาด
แต่ก็ไร้เงาของตรึงน้อยแห่งหอรัญรมย์

สาวเย้า

สอง ຍາຈກປາກຮ້າຍ

เสียงกลองดังระงวมาจากหน้าศาลหมิงจู แสดงถึงความร้อนใจของผู้มาร้องทุกข์ เป็นเหตุให้เจ้าเมืองล้วยหยางสั่งเจ้าหน้าที่ให้เปิดศาลและเบิกตัวผู้มาเรียกร้องขอความเป็นธรรม ทว่าเมื่ออยู่ในห้องพิจารณาคดี มือปราบเจียงหลุนกลับต้องประหลาดใจ เพราะผู้มาร้องเรียนคือหนุ่มน้อยผู้ติดตามมู่สาวเย่าที่เพิ่งออกจากศาลไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก่อน แม้จะคาดเดาในใจได้ว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับคดีนี้หน่อยแห่งหอร่นรมย์เป็นแน่ แต่เจียงหลุนก็มีอาจเอ่ยปากถามได้ เพราะขณะนั้นเข้าสู่กระบวนการไต่สวนของท่านเจ้าเมืองแล้ว

ขุนจื่อเดินร้องให้เข้ามาคุกเข้ากับพื้นเบื้องหน้าเจ้าเมืองล้วยหยางผู้ทำหน้าที่เสมือนตุลาการ

“ได้เท่า... ช่วย... ข้า... ด้วย... นาง... หายตัวไป...” ขุนจื่อพูดปนสละอินไบหน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตา บ่งบอกว่าร้องไห้มาอย่างหนัก เจ้าเมืองมีอาจเข้าใจได้ว่าเด็กหนุ่มต้องการให้ช่วยเรื่องใดจึงถามกลับไป

“เจ้าจะฟ้องร้องใคร ได้เขียนคำฟ้องมาหรือไม่”

ขุนจื่อรีบเข้ตหน้าเข้ตตาแล้วตอบอย่างฉะฉาน “ข้ามิได้มาฟ้องร้อง แต่มาแจ้งความคนหายขอรับ”

“เหลวไหล” เจ้าเมืองตวาด “ที่นี่เป็นศาลสำหรับฟ้องร้องดำเนินคดี มิใช่ชื่อถู่¹¹ จะได้รับแจ้งความคนหายให้เจ้าได้ เจ้ามาตีกลองโดยไม่มีคำฟ้องรู้หรือไม่ว่ามีโทษโดยสืบไหมนะ”

“ได้ให้ ข้ายอมถูกโดยสืบไหมเพื่อแลกกับการที่ท่านอนุญาตให้มือปราบเจียงสืบหาผู้สาวเย่าสหายน้อยของข้าที่หายตัวไปขอรับ” ซุนจื๊อกล่าวเสียงหนักโดยไม่หวาดกลัวต่อการถูกลงโทษแม้แต่แต่น้อย

“เหตุใดต้องเป็นมือปราบเจียงด้วย” เจ้าเมืองสงสัย

“ประการแรก... เพราะมือปราบเจียงรู้จักและเคยเห็นหน้าของสาวเย่าประการที่สอง... ชื่อเสียงเรื่องการสะกดรอยตามคนร้ายของท่านมือปราบเป็นที่เลื่องลือยิ่งนัก ดังนั้นหากต้องการใครสักคนสืบหาตัวสาวเย่าให้เจอ ข้าจึงคิดว่ามือปราบเจียงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดขอรับ”

คำตอบของซุนจื๊อทำให้เจ้าเมืองกับเจียงหลุนมองหน้ากัน ก่อนเจ้าเมืองจะหันมากล่าวกับซุนจื๊อ “เจ้าร้องให้ฟุ่มเฟือยราวกับบิดาที่ทำลูกหาย ไม่คิดว่าในความตกใจเจ้ายังมีสติคิดไตร่ตรองได้ฉลาดถึงเพียงนี้ เอาเถอะ ข้ายอมให้มือปราบเจียงช่วยตามหาสหายน้อยของเจ้า”

เด็กหนุ่มดีใจสุดขีด รีบโอบกอดขอบคุณ “ขอบคุณได้เท่า ขอขอบคุณท่านมือปราบ ข้าจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย”

“ให้เจอมู่สาวเย่าก่อนดีกว่า เจ้าค่อยมาขอบคุณพวกข้า” เจ้าเมืองกล่าวก่อนหันไปสั่งมือปราบเจียงหลุน “เจ้านำกำลังเจ้าหน้าที่ไปสืบหาตัวสาวเย่าสืบได้ความอย่างไรมารายงานข้าด้วย”

“ขอรับ” มือปราบเจียงหลุนรับคำสั่ง

“ข้าจะตามท่านไปตามหาสาวเย่าด้วย” ซุนจื๊อรีบบอก พลางลุกพรวด

¹¹ ตำรวจผู้พิทักษ์ประชา เริ่มมีขึ้นในจีนตั้งแต่สมัยโบราณ แบ่งเป็น 3 ตำแหน่งคือ 1. ชื่อถู่ (司徒) ดูแลเรื่องของประชาชน (แพ่ง) 2. ชื่อหม่า (司马) ทำหน้าที่คล้ายทหารดูแลชายแดน และ 3. ชื่อ (士) ดูแลเรื่องอาชญากรรม (อาญา) และการจำคุก

ยื่นขึ้น

“เจ้าไปก็มีแต่จะเป็นตัวถ่วงช้า รอฟังข่าวอยู่ที่นั่นแหละ” มือปราบเจียง-หลุนกล่าว ก่อนซักถามขุนโจรถึงช่วงที่มู่สาวเย่าหายตัวไป เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนตามที่ต้องการจึงออกจากศาลไปพร้อมกับเจ้าหน้าที่อีกสิบคน

การสืบเสาะเริ่มจากการวาดรูปมู่สาวเย่าลงบนกระดาษและแจกจ่ายให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนนำไปสอบถามชาวบ้านว่าเคยเห็นครุฑน้อยในรูปหรือไม่ เวลาผ่านไปเพียงหนึ่งเค่อ¹² มือปราบเจียงหลุนก็ได้วาดรูปพรรณสัณฐานของบุรุษที่ลักพาตัวมู่สาวเย่าไป ทว่าเมื่อนักพาหนะกลับมารายงานต่อท่านเจ้าเมือง และขุนโจรที่รอฟังข่าวอยู่นั้น สิ่งที่เจ้าเมืองลั่วหยางบอกกับทุกคนได้สร้างความตกใจอย่างมาก โดยเฉพาะขุนโจร เด็กหนุ่มถึงกับเข่าอ่อนล้มพับไปกองกับพื้น ด้วยจิตใจที่แตกสลาย

“ชายในรูปนี้เป็นโจรปล้นสาวที่ทางการเพิ่งประกาศจับ เขี่ยอุกรายที่มันหมายความว่าไม่เคยรอดจากการถูกข่มขืนเลยสักราย”

“เป็นความผิดข้าเอง... เพราะข้าไม่ดูแลเจ้าให้ดี... สาวเย่า... ข้าจะกลับไปบอกเหลาป่านอย่างไรดี... นางต้องเขียนข้าจนตายแน่” ขุนโจรตอกชกหัวพลางคร่ำครวญอย่างจะเป็นจะตาย ทั้งเจ้าเมืองและมือปราบเจียงหลุนต่างมองเด็กหนุ่มด้วยความสังเวช

“เรื่องโจรปล้นสาวที่จับตัวมู่สาวเย่าไปเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเหลาป่าน อย่างไรก็ตามก็ต้องรู้วันยังค่ำ เจ้ารีบกลับหอสีนรมย์ไปแจ้งข่าวแก่นางเถอะ” ท่านเจ้าเมืองบอกกับขุนโจรที่นั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่กับพื้น

“ข้าจะพยายามตามหาตัวมู่สาวเย่าให้เจอก่อนที่จะเป็นอย่างนี้ต่อไป”

แม้ถ้อยคำของมือปราบเจียงหลุนจะมีอาจยืนยันได้ว่ามู่สาวเย่าจะไม่ถูกโจรปล้นสาวทขื่นใจ แต่อย่างน้อยขุนโจรก็ยังฝากความหวังที่มีเพียงน้อยนิดไว้กับมือปราบสูงวัยผู้นี้ เด็กหนุ่มโค้งศีรษะคำนับขุนนางทั้งสองแล้วเดินออกจาก

¹² ประมาณสิบห้า นาที

ศาลกลับไปยังหอสีนรมย์

มู่สาวเย่าตกใจอย่างมากเมื่อตัวเองถูกชายร่างสูงใหญ่รวบเอาจากด้าน
หลังและถูกบีบปากด้วยฝ่ามือทั้งใหญ่และหยาบกร้าน ชายผู้นั้นวิ่งด้วยความเร็วดูพายุเข้าไปในตรอกแคบๆ ข้างโรงเตี๊ยม แม้มู่สาวเย่าจะพยายามดิ้นสุดแรงเพื่อให้หลุดจากวงแขนแข็งแรงที่รัดตัวนางไว้แต่ก็ไร้ผล นางถูกอุ้มไปจนสุดเขตตลาดเข้าสู่พื้นที่รกร้างอันไร้ผู้คนสัญจรไปมา มู่สาวเย่ารับรู้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองจึงฉวยจังหวะตอนชายตัวสูงชะลอดีให้เท้า อ้าปากใช้ฟันซี่เล็กๆ กัดเข้าที่ฝ่ามือของชายผู้นั้นอย่างสุดแรง

“โอ๊ย!” โจรปล้นสาวทร้องลั่น ความเจ็บปวดทำให้ผล็อยลักมู่สาวเย่าลงพื้น

เมื่อร่างเล็กบอบบางของนางเป็นอิสระ มู่สาวเย่าก็รีบลุกขึ้นวิ่งหนีไปจากโจรปล้นสาวทโดยย้อนกลับไปทางเดิม ทว่ามันกลับไหวตัวทันวิ่งไล่ตามมาติดๆ และใช้เชือกที่ผูกเป็นห่วงโยนเข้ามาอากาศคล่องตัวมู่สาวเย่าไว้ แล้วดึงอย่างแรงจนนางหายใจไม่ลงกับพื้นและถูกมัดไว้ราวกับสัตว์ที่ถูกมนุษย์ดักจับ

“แสนนัคนะ นิ่งเด็กแพศยา” โจรปล้นสาวทดำมู่สาวเย่า พลางมัดตัวเด็กน้อยด้วยปลายเชือกที่คล้องจนแน่นตึง แล้วใช้ผ้าสีขาวผูกมัดปากมิให้ส่งเสียง

“ไป... ข้าจะพาเข้าไปขึ้นสวรรค์” มันยกตัวมู่สาวเย่าขึ้นพาดบ่า เดินอาดๆ ตรงเข้าไปในพงหญ้าข้างทางซึ่งมีศาลเจ้าร้างตั้งอยู่ในที่ลับตา

ศาลเจ้าร้างที่โจรปล้นสาวทอุ้มมู่สาวเย่ามาเป็นอาคารชั้นเดียว ก่อด้วยอิฐซึ่งแตกหักผุพังบางส่วน แต่ยังคงสภาพเป็นศาลเจ้าที่มีรูปปั้นลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวฮั่นนับถือตั้งอยู่บนแท่นบูชาภายในศาลเจ้านั้น โจรปล้นสาวทโยนร่างเล็กบนบ่าลงบนพื้นที่ว่างตรงกลางศาลเจ้า มองดวงหน้างามของมู่สาวเย่าอย่างเห็นกระหาย ตรึงเนื้อยรู้สึกลัวตกกลัวอย่างยิ่ง ขนาดขยับตัวรอกยหนีมันก็ยังอย่างสามมูมเข้ามาหา

“เจ้าช่างงดงามน่ารักน่าสัมผัสจริงๆ งามยิ่งกว่าสตรีที่ข้าเคยเคยชมมาแล้วเสียอีก” โจรปล้นสาวทไม่เพียงแต่เอ่ยปาก ทว่ายังเอื้อมมือมาจับคางมูสาวเยาให้เงยขึ้น อีกฝ่ายสะบัดหน้าหนี แต่กลับถูกจับให้หันมาเผชิญหน้าอีก แล้วก้มหน้าลงมาเพื่อหวังลี้มรลิมฝีปากจิ้มลี้มของตรูในน้อย

โป๊ก!

โจรปล้นสาวทยกมือขึ้นกุมศีรษะตัวเอง พลังก้มมองดูวัตถุที่เกาะเกาะศีรษะอย่างแรงบนพื้น กระตุกสุนัขท่อนใหญ่ตอกอยู่ข้างตัว โจรปล้นสาวทจุนจัดหันขวับไปมองหาคนขี้อย่างกระตุกสุนัขใส่ศีรษะตน มูสาวเยาเองก็หันไปมองเช่นเดียวกัน สิ่งที่กำลังเห็นคือหนุ่มน้อยวัยเดียวกับขุนจื่อ สวมชุดมอซอและขาดวิน เนื้อตัวสกปรกมอมแมมราวกับไม่ได้อาบน้ำมาเป็นแรมเดือน ผมแผ่รุงรังกระเซอะกระเซิงนั่งพิงกำแพง มือข้างหนึ่งพาดบนเข่าที่ชันขึ้นมาสภาพไม่งามของเด็กหนุ่มบ่งบอกอาชีพของเขาได้เป็นอย่างดี

“เจ้าขอทาน บังอาจปากระตุกสุนัขใส่หัวข้ารี!” โจรปล้นสาวทวาดเลือดขึ้นหน้าจนแดงก่ำถึงใบหู “รีบไล่หัวไปเลยนะ ถ้าไม่อย่ากเจ็บตัว”

“เฒ่าลามก เจ้าต่างหากที่ต้องไล่หัวไป” ยากกหนุ่มน้อยสวนกลับมา

“ว่าไงนะ! เจ้าเด็กเหลือขอ! เจ้าตาย” โจรปล้นสาวทตะโกนด่า พร้อมกับวิ่งเข้าไปกระชากคอเสื้อจากหนุ่มน้อยหมายทุ้มลงพื้น แต่อีกฝ่ายกลับเร็วกว่า กระโดดข้ามศีรษะแล้วถีบหลังโจรร่างมที่มาจนล้มหน้าคะมำลงไปจุมพิตฝุ่น

“คิดทำบดลิตต่อหน้าลึงค์กั๊ดลึงค์... ไม่รู้จักอายฟ้าดิน... ยังมาว่าข้าเป็นเด็กเหลือขออีก ไ้คนลามก กระอักเลือดตายตรงนี้เถอะ” ยากกหนุ่มสบถขณะที่เขาก็ตะตอยโจรปล้นสาวทแบบไม่ยั้ง แม้อีกฝ่ายจะปล่อยหมัดสวนกลับแต่ยากกหนุ่มน้อยก็ใช้วิทยายุทธขั้นพื้นฐาน นั่นคือวิชากังฟู จัดการโจรปล้นสาวทจนสลบเหมือดลงไปในอนแน่งกับพื้น

ยากกหนุ่มน้อยใช้นิ้วโป้งลูบปลายจมูกตัวเองและเช็ดหน้ายี้ดอกทำท่าราวกับขุณพลผู้ชนะศึก เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วมูสาวเยาก็พยายามส่งเสียง

ผ่านผ้าที่มัดปากเพื่อให้หนูมน้อยขอทานช่วยแก้มัด อีกฝ่ายได้ยินเสียงก็เดินเข้ามาหนึ่งของๆ ตรงหน้าตรุณีน้อยแต่ไม่แก้มัดให้นาง

“เฒ่าลามกนั่นมีตาเสียเปล่าแต่เหมือนคนตาบอด เจ้าหน้าตาขี้นิ้วชี้เห่เยี่ยงนี้ยังจะพิศวาสอีก” ยาจกหนูมน้อยว่า

มู่สาวเย่เอ๋ยเสียงอู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์เพราะถูกปิดปาก เลยถูกยาจกหนูมน้อยหาเรื่องตำหนิอีก “เด็กอะไรช่างโง่เขลามาก อยากให้ข้าช่วยแก้มัดแต่ไม่รู้จักแก้หัวขอร้องข้าดีๆ สมควรแล้วที่ถูกมัดไว้เยี่ยงนี้”

มู่สาวเย่รีบโค้งศีรษะลงคำนับหงๆ

“ก็แค่นั้นแหละ เด็กชี้เห่” ยาจกหนูมน้อยหัวเราะในลำคอ พลังเอื้อมมือไปแก้ผ้ามัดปากและเชือกที่มัดตัวมู่สาวเย่ไว้

พอเป็นอิสระมู่สาวเย่ก็เดินวนรอบตัวเด็กหนูมน้อยขอทาน พิณจมองเขาเหมือนจ้องมองวัตถุโบราณที่หาได้ยากยิ่ง นัยน์ตากลมโตดูพระจันทร์ดวงเล็กฉายแววตื่นเต้นดีใจออกมา ฝ่ายยาจกหนูมน้อยเห็นตรุณีน้อยทำตัวพิลึกน่ารำคาญก็แผดเสียง

“เด็กขี้นิ้ว มองอะไร”

มู่สาวเย่ยิ้มน้อยๆ ก่อนตอบ “ข้าเคยอ่านเจอคำว่า ‘ยาจก’ ที่มีคำอธิบายไว้ในหนังสือ แต่มีอาจเข้าใจหรือนึกภาพออกได้เลย จนกระทั่งวันนี้ข้าเพิ่งได้เห็นยาจกตัวเป็นๆ ที่จับต้องตัวได้อย่างทันทัน ข้าดีใจยิ่งนัก”

ตรุณีน้อยไม่พูดเปล่า ยังเอื้อมมือข้างหนึ่งไปลูบแขนยาจกหนูมน้อยอีกด้วย

“อ๊ย! จะฆ่าตาย” ยาจกหนูมน้อยกลอกตามองบน ปากก็ดู่ใส่ “สตรีชี้เห่ ข้าไม่ใช่ของประหลาดที่เจ้าจะมาจ้องเอาๆ เยี่ยงนี้ละ”

“ท่านยาจกช่างเป็นบุรุษที่พิศมัยยิ่งนัก ยิ่งกว่าบุรุษใดในเมืองลั่วหยางเลยเจ้าค่ะ”

ถ้อยคำเป็นยอของตรุณีน้อยทำเอายาจกหนูมน้อยต้องหรีดตามองนางแล้วถามอย่างสงสัย

“พิเศษอย่างไร”

“พิเศษสิเจ้าคะ เพราะบุรุษทุกคนที่เห็นหน้าข้าต่างบอกว่าข้างดงามน่ารักดูเชยน้อย มีแต่ท่านเท่านั้นที่มองข้าชั่วร้าย”

“เจ้าจะหาว่าข้ามีตาแต่ไร้แววสินะ”

“มิกล้าเจ้าคะ ข้าเพียงแต่ชื่นชมในวาจาตรงไปตรงมาของท่านต่างหาก”
มู่สาวเฝ้ายิ้มน้อยๆ อย่างน่ารัก แต่อีกฝ่ายกลับไม่พอใจ

“อย่ามาประจบ ข้ายากจนจนแทบจะอดตายเยี่ยงนี้ ไม่มีอะไรจะให้เจ้าหรอก รีบๆ ไปให้พ้นที่ปากของข้าเลย”

เด็กหนุ่มขอทานหันหลังมู่สาวเฝ้าให้เดินออกไปจากศาลเจ้า แต่อีกฝ่ายกลับหันมาจับมือเขาไว้แล้วโค้งคำนับ

“ขอบคุณท่านมาก ท่านยาก ข้าจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย” มู่สาวเฝ้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ผิดกับอีกคนที่หน้าบึ้งตึงพร้อมกับตัวดกกลับมา

“บุญคุณมันกินได้เสียเมื่อไร ถ้าอยากตอบแทนข้า...” ยากหนุ่มน้อยหยุดพูดหนึ่ง พลังยกมือขึ้นดึงสร้อยที่คล้องคอ มู่สาวเฝ้าอย่างแรงจนมันหลุดติดมือ “สร้อยหยกนี้ถือเป็นของตอบแทนที่ข้าช่วยเจ้าจากเผ่าลามกนั้นก็แล้วกัน”

พูดจบยากหนุ่มน้อยก็ผลักตัวมู่สาวเฝ้าออกไปข้างนอก แล้วปิดประตูศาลเจ้ามิให้นางเข้ามาสร้างความวุ่นวายกับเขาอีก

“ข้าจะจดจำท่านไว้แน่นอนเจ้าคะ ท่านยาก” ตรูณีน้อยตะโกนเข้าไปแต่ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับมา

เพียงครู่เดียวมู่สาวเฝ้าก็เห็นมือปราบเจียงหลุนและเจ้าหน้าที่ราวสิบคนเดินเข้ามาในบริเวณศาลเจ้าร้าง ทั้งสองฝ่ายต่างตั้งใจที่ได้เจอกัน การไถ่ถามเหตุการณ์ความเป็นไปจึงเกิดขึ้นในเวลาต่อมา แล้วมือปราบเจียงหลุนก็ฟังประตูเข้าไปเพื่อจับตัวโจรปล้นสาวท ซึ่งมันยังคงนอนแน่นิ่งกับพื้น มีเพียงยากหนุ่มน้อยปากร้ายเท่านั้นที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ชาวโจรปล้นสาวลักพาตัวมู่สาวเยาไปทำเอาทุกคนในหอรั้นรมย์แตก

ตื่น ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ตรูฉนี้้อยมู่สาวเยาคงไม่พันต้องราศีกี้
 คราวนี้ เหลาป่านร้องไห้เสียอกเสียใจ คร้าครวญราวกับจะขาดใจตาย

“อุตส่าห์เลี้ยงดูมาตั้งแต่เบบาะะ หวังจะให้เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งใน
 ลัวหยาง หมดลิ้นแล้วชุมทรัพย์มหาศาลของข้า ทำไมฟ้าต้องกลั่นแกล้งข้าเยี่ยง
 นี้ ทำให้ข้าเสียเงินเสียทองเลี้ยงดูนางไปโดยสูญเปล่า ใครเล่าจะรับผิดชอบ”

“เหลาป่าน ท่านก็เกินไปนะ แทนที่จะเป็นห่วงเป็นใยในความปลอดภัย
 ของสาวเยา กลับมานั่งตีโพยตีพายเสียตายเงินทองของจอมปลอมเช่นนี้”
 หลินเมี่ยวซินต่อว่า

“ของจอมปลอมอะไร ทุกวันนี้หอรั้นรมย์อยู่ได้ก็เพราะเงินทองที่เจ้าพูด
 มาทั้งนั้น” แม่เล้าแห่งหอศณิกากันดัหนึ่งแย้ง

หลินเมี่ยวซินเป็นห่วงมู่สาวเยาเกินกว่าจะมาได้เคียงกับเหลาป่าน นาง
 ฝืนภาวนาในใจให้สาวเยาของนางปลอดภัย และแล้วคำอธิษฐานของนางก็เป็น
 จริง เมื่อมือปราบเจียงหลุนพามู่สาวเยากลับมายังหอรั้นรมย์

“สาวเยา!” ทุกคนร้องตะโกนอย่างดีใจ เหลาป่านเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไป
 หาเด็กน้อยทั้งๆ ที่นางรูปร่างตัวม่น่าจะเคลื่อนไหวช้าแต่กลับรวดเร็วกว่าผู้ใด
 สิ่งที่น่าอัศจรรย์แรกมิใช่การชักถาม แต่เป็นการถลกแขนเสื้อมู่สาวเยาเพื่อดู
 แต้มพรหมจรรย์¹³ ซึ่งนางแต้มไ้วบนท้องแขนตรงบริเวณข้อมือของมู่สาวเยา
 ตั้งแต่ยังเป็นทารก

“เฮ้อ ค่อยยังชั่ว” เหลาป่านถอนหายใจเสือกด้วยความโล่งอก ก่อน
 ยกมือไหว้ปลุกๆ “ขอบคุณฟ้าดิน ขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ลูกมิด้อง
 สูญเสียทรัพย์แล้ว”

มือปราบเจียงหลุน หลินเมี่ยวซิน และคนอื่นๆ ในหอรั้นรมย์ต่างส่าย
 หน้าในความเห็นแก่เงินของแม่เล้า ทุกอย่างดูเหมือนจะเข้าสู่ภาวะปกติเช่น
 ทุกวัน ทว่าในเช้าวันรุ่งขึ้นเหลาป่านกลับเรียกตัวขุนจื่อมาพบเพื่อขับไล่เขา
 ออกจากหอรั้นรมย์โทษฐานที่ไม่ดูแลมู่สาวเยาให้ดี

“ได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วยเหล่าป่าน ข้าผิดไปแล้ว อย่าขับไล่ข้าเลย”
เด็กหนุ่มอ่อนนวลเสียงดังขณะที่ถูกบ่าวรับใช้คนอื่นจับตัวถูกลู่ถูกลงไปตามทาง
แล้วโดนโยนออกนอกประตูหอรัชมัย

“พี่หนูจ๋า” นางสาวเย่าได้ยินเสียงร้องตะโกนของสหายสนิทที่วิ่งออกจาก
ห้องนอนมายังหน้าประตู แต่บ่าวรับใช้กลับจับนางไว้มิให้ออกไปหาเด็กหนุ่ม

“สาวเย่า สาวเย่า ช่วยข้าด้วย”

¹³ แท้มพรหมจรรย์ หรือโสวกงซา (守宮砂) คือการแต้มจุดแดงพรหมจรรย์ที่ข้อมือของ
หญิงสาวเพื่อเป็นเครื่องหมายของการรักษาความบริสุทธิ์ ตามบันทึก ‘ป๋ออุ๋จื่อ’ (博物志)
ในสมัยจิ้น กล่าวว่าหากใช้สารหินนบาร์ (แร่ชนิดหนึ่งมีสีแดง) เลี้ยงตุ๊กแก ตุ๊กแกจะเปลี่ยน
สี และหากป้อนแร่หินนบาร์จนครบ 7 ชั้ว (ประมาณ 3.5 กิโลกรัม) แล้วเอาตุ๊กแกมาตำ
จากนั้นเอาสีแต้มไปที่แขนของสาวพรหมจรรย์ สีแดงนี้จะไม่หลุดจนกว่าจะเสียพรหมจรรย์
จึงค่อยๆ เลือนหายไป เป็นที่มาของวิธีการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของหญิงสาวในสมัยโบราณ
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงตามบันทึกหรือไม่ ต่อมาเมื่อธรรมเนียมปฏิบัติว่า หญิงสาวที่เข้าวังจะ
แต้มโสวกงซาไว้ที่ข้อมือ เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพรหมจรรย์ ในหมู่ชาวบ้านบอกเล่าต่อ
กันมาว่าโสวกงซาไม่มีผลกับหญิงที่มีสามีแล้ว

สาม

การหายตัวไปของซุนจื๊อ

“สาวเย้า! สาวเย้า ช่วยข้าด้วย! ช่วยขอรับรองเหลาป่านให้ข้าด้วย”

เสียงร้องตะโกนของซุนจื๊อที่อ่อนหวานอยู่นอกประตูทำให้มู่สาวเย้า
กระวนกระวายใจ แต่นางถูกบ่าวรับใช้รูปร่างสูงใหญ่ถึงสองคนจับแขนทั้งสอง
ข้างไว้มิให้ออกไปหาเด็กหนุ่ม จนกระทั่งบ่าวอีกสองคนที่โยนซุนจื๊อออกไปเดิน
กลับเข้ามาในหอและลั่นดาลประตูบานใหญ่ด้วยกลอนสลักไม้

“ปล่อยข้า ข้าจะไปหาท่านแม่” มู่สาวเย้าตวาดบุรุษทั้งสองคนที่จับตัวนาง
ไว้ พวกเขาจำต้องปล่อยนาง เพราะอย่างไรเสียมู่สาวเย้าก็เป็นไซ้ในหินของ
เหลาป่านผู้มีอำนาจสูงสุดในหอรีนรมย์ การขัดใจตรู่ดิน้อยจึงเป็นเรื่องไม่ควร
ทำอย่างยิ่ง เพราะมันอาจนำมาซึ่งการถูกไล่่ออกจากหอคณิกาแห่งนี้

มู่สาวเย้าวิ่งไปยังห้องนอนของเหลาป่าน ในขณะที่พลินเมื่อยชินก็เป็นที่
ห่วงเป็นใยซุนจื๊อเช่นเดียวกัน จึงตามตรู่ดิน้อยไปด้วยอีกคน เมื่อมาถึงหน้า
ห้องมู่สาวเย้าก็ร้องเรียกสตรีที่อยู่ในห้อง

“ท่านแม่ ท่านแม่ ได้โปรดอย่าไล่พี่ซุนจื๊อไปเลย”

เหลาป่านร่างหุ้มเดินอู้อย่ามายเปิดประตูเพื่อต่อว่ามู่สาวเย้า “เจ้าซุนจื๊อ
มันทำให้เจ้าโดนโจรฉุดไป เจ้ายังจะขอรับรองแทนมันอีกหรือ”

“ท่านแม่ พี่หนูจื่อไม่ได้ทำให้ข้าโดนจุด แต่เพราะข้าไม่ระวังตัวเองจึงถูกโจรจับตัวไป และข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรแล้ว ไยท่านต้องทำโทษพี่หนูจื่อด้วยการไล่พี่หนูจื่อออกจากหอด้วยเล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย้าย้อนถามมารดาบุญธรรมอย่างใจเย็น

“นั่นสิ เหลาป่าน ท่านน่าจะเห็นแก่ที่หนูจื่อคอยดูแลสาวเย้ามาตั้งแต่แบเบาะ โดยเฉพาะในยามค่ำคืนที่พวกเราต่างต้องรับแขก อีกอย่าง... ในหอเราก็มีแต่หนูจื่อเท่านั้นที่เป็นเพื่อนเล่นกับสาวเย้า จะว่าไปเขาก็เหมือนน้องครักซี่ที่คอยพิทักษ์ดูแลน้องๆของเรา เหตุใดท่านจึงขับไล่คนที่ป็นทั้งสหายและองครักษ์ของสาวเย้าล่ะ”

“เจ้าทั้งสองคนหยุดพูดเลย ข้าตัดสินใจแล้วจะไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด” เหลาป่านยืนยันคำขาดเสียงหนักแน่น

มู่สาวเย้าคุกเข่าลงกับพื้นทันที และประกาศอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นกัน “หากท่านแม่ไม่เปลี่ยนใจ ข้าก็จะไม่ลุกจากตรงนี้”

“เจ้า!” เหลาป่านถึงกับพูดไม่ออก ถ้าเป็นหญิงคนไหนนางคงไม่ไยดีและปล่อยให้นั่งคุกเข่าไปจนตายแน่นอน แต่เป็นครักซี่น้อยที่นางคาดหวังจะให้เป็นผู้หญิงคนใจรักที่พร้อมจะสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเธอ ร่างกายนางจึงเป็นสิ่งที่สำคัญเหนืออื่นใด

“ท่านแม่อาจไม่สนใจว่าข้าจะดั้นเป็นรอยข้า หรืออาจมีมู่หรือแมลงมากัดจนผิวหนังของข้าเป็นรอยแผลเป็น หรือไม่ข้าก็ตากแดดตากลมจนไม่สบายหนักอาจถึงขั้นล้มป่วยจนตายไป ท่านแม่ก็คงไม่ไยดีต่อข้า ปล่อยให้ข้าคุกเข่าอยู่เช่นนี้ใช่หรือไม่”

หลินเมี่ยวซินยอมยิ้มให้แก่ความเจ้าเล่ห์ของมู่สาวเย้าที่ใช้จุดอ่อนของเหลาป่านมาต่อรองกับนาง ซึ่งสตรีร่างท้วมก็รู้ว่าถ้ามาไม่ใช่นางจะต้องยอมแพ้อย่างแน่นอน

“ก็ได้ ครั้งนี้ข้าจะยอมให้สักครั้ง แต่ถ้าเจ้าถูกบุรุษเตะเนื้อต้องตัวก่อนวันปักปันเมื่อไร ข้าจะทำโทษหนูจื่อให้เหลาป่านเลยก็ได้” เหลาป่านลั่นวาจา

ก่อนพวงตัวมู่สาวเข้าให้ลูกขึ้น

“ขอบคุณท่านแม่มากเจ้าค่ะ ข้าจะระวังตัวมิให้บุรุษมาแตะเนื้อต้องตัว
เด็ดขาด”

“ดีแล้ว” สตรีร่างท้วมพยักหน้าพอใจ แล้วหันไปเอ่ยกับหญิงคนอีก
อันดับหนึ่ง “เมียวซิน เจ้าลงไปบอกบ่าวรับใช้ให้เปิดประตูให้ทูนจื่อเข้ามา และ
แจ้งเรื่องที่เขาพูดเมื่อก็กับเจ้าเด็กหนุ่มนั้นด้วย”

“ได้” หลินเมียวซินรับคำ ก่อนจูงมือมู่สาวเฝ้าลงบันไดไปข้างล่างเพื่อไป
บอกเหล่าบ่าวรับใช้ตามคำสั่งเหล่าป่าน ทูนจื่อได้กลับเข้ามาทำงานในหอริ้นธรมย์
ในฐานะบ่าวรับใช้ผู้ติดตามมู่สาวเฝ้าเหมือนเช่นเดิม ดูเหมือนความสงบสุขจะ
กลับคืนมาอีกครั้ง ทว่าความมั่งคั่งร่ำรวยของมู่สาวเฝ้าก็ก่อปัญหาขึ้นอีกจนได้

ยามชวี¹⁴ เป็นเวลาที่หอริ้นธรมย์เปิดให้บริการ ตามหมู่ตึกต่างๆ เนื่อง
แน่นด้วยบุรุษผู้พิสมัยในอิสตรี โดยเฉพาะตึกผีเสื้อซึ่งเป็นสถานที่ชมการแสดง
ร่ายรำการดนตรีของหลินเมียวซินผู้เป็นหญิงคนอีกอันดับหนึ่งในหอริ้นธรมย์
เสียงขลุ่ยสอดประสานกับเสียงกู่เจิงและระฆังดังแว่วเข้ามาถึงในสวนด้านหลัง
หมู่ตึก ซึ่งมู่สาวเฝ้ากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่กับทูนจื่อ

“เจ้าได้ยินเสียงดนตรีที่ตั้งอยู่นี่หรือไม่” จู่ๆ ทูนจื่อก็ถามขึ้นมา มู่สาวเฝ้า
เงยหน้าจากหนังสือแล้วตอบกลับเสียงใส

“ได้ยินเจ้าค่ะ พี่ทูนจื่อจะถามข้าว่า พี่เมียวซินบรรเลงดนตรีสมัยไหน
อยู่หรือไม่”

“เจ้ารู้ใจข้าจริงๆ ข้าตั้งใจจะถามเช่นนั้นละ แต่ดูเจ้าคงจะรู้คำตอบดีอยู่
แล้ว”

“ใช่เจ้าค่ะ พี่เมียวซินบรรเลงดนตรีสมัยจ้านกั๋วด้วยกู่เจิง ซึ่งเป็นเครื่อง
ดนตรีที่เริ่มเล่นกันในสมัยจ้านกั๋วเช่นกัน” มู่สาวเฝ้าตอบได้อย่างฉะฉาน

“เครื่องดนตรีแบ่งออกเป็นกี่ชนิด” ทูนจื่อยังถามต่อ

¹⁴ เวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

“ชาวฮั่นแบ่งประเภทของเครื่องดนตรีตามลักษณะของวัสดุที่ใช้ทำเครื่องดนตรีนั้นๆ แบ่งออกเป็นแปดชนิดคือ หนึ่งไม้ สองหนัง สามไหมี่สี่โลหะ ห้า น้ำเต้า หกหิน เจ็ดดิน และแปดเส้นไหมเจ้าคะ”

“เก่งมากสาวเฒ่า พี่เมียซินคงจะสอนเจ้าสินะ”

“ใช่เจ้าคะ พี่เมียซินสอนข้าทั้งเรื่องอักษร การรำยรำ การดนตรี และมารยาท แต่สิ่งที่พี่เมียซินไม่สอนเด็ดขาดทั้งๆ ที่ท่านแม่กำชับให้สอนนักสอนหนา แต่พี่เมียซินก็ไม่สอนสักที ทำให้ท่านแม่โกรธมาก และพูดว่าจะส่งข้าไปเรียนกับพี่สาวในหอคนอื่นๆ”

“เรื่องที่เหลาปานอยากให้อสอนก็คงไม่พ้นเรื่องเสน่ห์หญิงงามที่ทำให้ตราตรึงใจชายละสิ” ซุนจื่อเตาได้ตรงเผง มู่สาวเฒ่าหัวเราะคิก ก้อนเอ๋อมมือไปหยิบสมุดเล่มหนึ่งจากในกองหนังสือเบื้องหน้า

“พี่เมียซินมิได้สอนข้าเรื่องนั้น แต่นางกลับยื่นสมุดเล่มนี้มาให้แทน” มู่สาวเฒ่าส่งสมุดให้เด็กหนุ่มดู อีกฝ่ายกลับต้องตกใจถึงประหลาดใจเมื่อเห็นว่ามันเป็นสมุดอะไร

“สมุดบันทึกของหลินต้าเทียน! นี่มันเป็นของอดีตอัศวินเสนาบดีที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏและถูกเนรเทศไปชายแดนเมื่อสิบสองปีก่อนนี้ ทำไมสมุดเล่มนี้มาอยู่กับเจ้าล่ะ”

“พี่เมียซินบอกข้าว่า นางคือลูกสาวของหลินต้าเทียน ครอบครัวนางถูกใส่ร้ายจนบิดาถูกเนรเทศ และสตรีในครอบครัวก็ถูกส่งมาหอคนิกา ซึ่งพี่เมียซินก็เป็นหนึ่งในนั้น นางจึงต้องอยู่ในหอคนิกาชั่วชีวิต นางบอกว่าท่านพ่อของนางบันทึกประสบการณ์ ความรู้ การอ่านใจคน รวมทั้งเรื่องราวในวังหลวงไว้ในสมุดเล่มนี้ มันจึงน่าจะมีประโยชน์กับข้า นางจึงมอบสมุดเล่มนี้ให้ข้า แต่นางกำชับมิให้ข้าเอาออกมาให้ใครเห็น”

“แน่นอนสิ ถ้าใครมาเห็นข้าต้องหาว่าเจ้าเป็นพวกกบฏแน่ แต่ทำไมเจ้าเอามาให้ข้าดูล่ะ” ซุนจื่อสงสัย

“เพราะโน้ตให้ล่านี่ นอกจากพี่เมียซินแล้ว ก็มีพี่ซุนจื่อเท่านั้นที่จะไม่มี

วันทำร้ายข้า ต่อให้พี่ลำบากแค่ไหนพี่ก็ไม่เว้นหักหลังข้าแน่นอน” มุสาวเย้ายิ้ม
สดใส นัยน์ตากกลมโตเป็นประกายระยิบระยับ เมื่อแสงโคมไฟจากหมู่ตึกส่อง
มากระทบ ขุนจื๋อมองดวงหน้างดงามน่ารักตรงหน้าแล้วบอกกับตัวเองว่า ต่อ
ให้เหลือเพียงเขากับนางในแผ่นดินที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาก็จะไม่เว้นทำร้ายตระกูลนี้
น้อยผู้นี้ได้ขาด

“เจ้าเติบโตในหอคนเฝ้า โตขึ้นก็จะมีชีวิตไม่ต่างจากพี่เมียวชิราหรือหญิง
คนเฝ้าคนอื่น เจ้าจะเรียนรู้อะไรต่างๆ มากมายไปทำไม” ขุนจื๋อสงสัยอีก

มุสาวเย้ายิ้มน้อยๆ กล่าวอย่างสดใส “ในวัยเยาว์ข้ามีอาจกำหนดชีวิต
ตัวเองได้ เมื่อฟ้ากำหนดให้ข้าเติบโตในหอรับนมัย ข้าจึงมีอาฝ่าฝืน แต่ข้ามี
ความฝันอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคืออยากเป็นผู้ผดุงความยุติธรรม ช่วยเหลือผู้ยากไร้
และทำให้คนชั่วหล้าอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้นเพื่อให้ความฝันเป็นจริง ลักวันหนึ่ง
ข้าจะต้องออกจากหอรับนมัยนี้ไปท่องยุทธภพให้ได้”

“เจ้าตัวแค่นี้ก็มีความฝันอันยิ่งใหญ่” ขุนจื๋ออดชื่นชมไม่ได้ “ได้ ข้าจะ
ติดตามเจ้า คอยพิทักษ์คุ้มครองช่วยเหลือเจ้าทุกวิถีทาง จนกว่าความฝันของ
เจ้าจะเป็นจริง”

“สัญญาะเจ้าคะ” มุสาวเย้าขยับตัวก้มขึ้นมา ขุนจื๋อยกนิ้วตัวเองขึ้นเกี่ยว
ก้อยและให้คำมั่นอย่างหนักแน่น

“ข้าสัญญา”

มุสาวเย้าเพิ่งสังเกตเห็นบางอย่างบนศีรษะของขุนจื๋อจึงอุทานขึ้นมา “อ๊ะ
บนหัวพี่ขุนจื๋อมีปานแดงรูปหัวใจด้วยเจ้าคะ”

ขุนจื๋อยกมือขึ้นจับโคนผมที่อยู่เหนือหน้าผากตนแล้วหัวเราะ “ใช่ บาง
คนก็บอกว่ามันเป็นปานรูปหัวใจ บางคนก็มองเป็นรูปใบโพธิ์ ดีที่มันไม่ใหญ่
มาก ไม่อย่างนั้นคงสะดุดสายตาคนทั่วไปแน่ๆ”

“เป็นปานแดงตรงโคนผมยังดีกว่าเป็นแผลเป็นบนมือเหมือนของข้านะ
เจ้าคะ ไม่เช่นนั้นคงน่าเกลียดกว่า” สีหน้ามุสาวเย้าเศร้าลงเมื่อมองดูรอยแผล
เป็นบนหลังฝ่ามือของตน

“แค่แผลเป็นเล็กๆ ไม่ได้ทำให้ความงามของเจ้าลดน้อยลงเลย” พูนจื่อ
 เผลอพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา แล้วเจ้าตัวก็สะดุ้งกับความคิดเกินเลยกว่าพี่น้อง
 ของตัวเองจนต้องพูดกลับเกลื่อน “เจ้ารีบอ่านหนังสือเถอะ ถ้าพี่เมียวชิณเล็ก
 งานเมื่อไร เจ้าต้องไปช่วยพี่เมียวชิณขนเครื่องดนตรีมิใช่หรือ เดี่ยวจะอ่าน
 ไม่จบบทเอาได้นะ”

มู่สาวเยาพยักหน้าแล้วหันกลับไปอ่านหนังสือต่อ ฝ่ายพูนจื่อก็ใช้พัดโบก
 ให้ความเย็นและไล่ยุงกับแมลงแก๊ง จนกระทั่งตรู่เริ่มจางและพายุกลับ
 กับโตะ เด็กหนุ่มมองดวงหน้าต่างดงามไร้ที่ตินั้นอย่างรักใคร่ พลังเอื้อมมือไป
 จับมือเล็กๆ ที่มีแผลเป็นขึ้นมาจุมพิตเบาๆ ก่อนชะโงกหน้าไปหอมแก้มเนียน
 ไสของมู่สาวเยาอย่างอดใจไว้ไม่ได้โดยที่นางไม่รู้สึกรู้สั

การแตะเนื้อต้องตัวเล็กๆ น้อยๆ ของพูนจื่อคงจะไม่มีใครตำหนิหาก
 แม่เล่าแห่งหอริ้นรมย์ไม่มองลงมาจากชั้นสองของหมู่ตึก นางมองการกระทำ
 ของพูนจื่อด้วยความเดือดดาล ความไว้วางใจเป็นอันสิ้นสุดลงในตอนนั้น

“เจ้าเด็กพูนจื่อ ข้าจะกำจัดเจ้าด้วยน้ำมือของสาวเยาเอง คอยดู”

เช้าวันรุ่งขึ้นเหล่าป่านเรียกหา มู่สาวเยาตั้งแต่ดวงอาทิตย์เริ่มทอแสง
 หึ่งๆ ที่ปกติแล้วเจ้าของหอริ้นรมย์จะนอนขี้เซาจนตะวันส่องขึ้นท้ายจึงลุกจาก
 ที่นอน แต่เช้าวันนี้มิได้เป็นเหมือนเช่นทุกวัน นางตื่นขึ้นมาและใช้ปาวคนหนึ่ง
 ให้ไปตามตรู่เณน้อยผู้เป็นบุตรสาวบุญธรรมมาพบ ครั้นมู่สาวเยามาถึงก็ต้อง
 แปลกใจเมื่อเห็นแม่บุญธรรมหรือเหล่าป่านกำลังวางกระดานแผ่นหนึ่งลงบน
 โต๊ะพร้อมด้วยพู่กันและชุดฝนหมึก

“เข้ามาสิสาวเยา ข้ามีอะไรจะให้เจ้าช่วยหน่อย” เหล่าป่านกวักมือเรียก
 มู่สาวเยาที่ยืนอยู่ระหว่างช่องประตู เมื่อถูกเรียกอีกฝ่ายจึงเดินเข้ามาภายใน
 ห้องพลางเอ่ยถามแม่บุญธรรม

“ท่านแม่จะให้ข้าเขียนจดหมายใช่หรือไม่”

“อัยตาย ลูกแม่ช่างฉลาดยิ่งนัก แค่เห็นกระดานกับพู่กันก็รู้แล้ว” เหล่า-

ปานจิบปากจิบคอชมมู่สาวเย้าไม่ขาดปาก มู่สาวเย้ารอให้นางหยุดพูดจึงบอก

“เพราะท่านแม่ใช้กระดาษขวนจื่อ¹⁵ ซึ่งเป็นกระดาษที่ดีที่สุด สามารถถ่ายทอดความงามของหมึกและสีได้เต็มที่ คนส่วนใหญ่จึงมักใช้เขียนจดหมายหรือทำเป็นหนังสือ ซึ่งท่านแม่นำกระดาษแผ่นเดียวมาวาง ก็บังคับว่าท่านแม่จะให้ข้าเขียนจดหมาย”

“ในเมื่อเจ้ารอบรู้เช่นนี้ แล้วรู้หรือไม่ว่าข้าจะให้เขียนจดหมายถึงใคร” เหลาปานแกล้งถามตรู่เน่ใน้อย

“สหายของท่านแม่ ข้ารู้จักแต่ท่านมือปราบเจียงหลุนเท่านั้นเจ้าคะ” มู่สาวเย้าตอบตามความจริง อีกฝ่ายรีบรับรับสมอ้างทันที

“ใช่ๆ ข้าจะให้เจ้าเขียนจดหมายถึงท่านมือปราบ นั้นลงสิ แล้วเขียนตามที่ข้าบอก”

“แต่ลายมือข้าหาสู้พี่เมี่ยวซินได้ไม่ เหตุใดท่านแม่จึงมีเรียกพี่เมี่ยวซินมาเขียนจดหมายให้ท่านเล่าเจ้าคะ” มู่สาวเย้าสงสัย “ปกติท่านแม่ก็ให้ว่าวนพี่เมี่ยวซินมิใช่หรือเจ้าคะ”

“ข้าแค่อยากอวดลายมือลูกสาวตัวเองให้เป็นທີ່ประจักษ์แก่สายตาผู้อื่นมิได้หรือ เจ้าจะชักให้ได้อะไรขึ้นมา”

มู่สาวเย้าโค้งศีรษะลงคำนับ “ข้าขอโทษเจ้าคะ ข้ามิได้มีเจตนาทำให้ท่านแม่รำคาญใจ ข้าจะลงมือเขียนจดหมายตามที่ท่านบอกเจ้าคะ”

ว่าแล้วมู่สาวเย้าก็นั่งลงบนเก้าอี้กลางห้อง ซึ่งเบื้องหน้าเป็นโต๊ะกลมที่มีกระดาษและชุดเครื่องเขียนวางอยู่ สตรีร่างท้วมเห็นบุตรสาวบุญธรรมยอมทำตามทีบอกโดยไม่มีข้อกังขาใดๆ อีกทั้งมืออย่างพอใจ

“เจ้าเขียนตามที่ข้าบอกนะ” เหลาปานกล่าว “ก๊วยฮวามอรัญจวนชวนนึกฝัน เหล้าตฤยังสะพรั่งงามจับตา เชิญท่านพี่ร่วมชื่นชมเคียงกายา ยาม

¹⁵ กระดาษขวนจื่อเป็น 1 ใน 4 สุดยอตสมบัติจีนที่อยู่ในชุดเครื่องเขียนจีนที่เรียกว่า ‘เหวิน ผิง ซื่อ เป้า’ อันประกอบด้วย พู่กัน จานหมึก แท่งหมึก และกระดาษ

จ้อมิพานพบมิกลับเรือน”

แม้สาวเย้าอยากจะกระเซ้ามารดาว่านี่มิใช่จดหมายธรรมดา แต่เป็นจดหมายนัดพบของคู่รักมากกว่า แต่ตรึงเนื้อมีก็ปิดปากมิกล้าพูดใดๆ ออกมา เพราะเกรงว่าจะรู้เกินไป และริอ่านกระเซ้าเข้าหาเหย้าผู้หลักผู้ใหญ่โดยมิเห็นแก่หน้าท่าน การสลับปากสลับคำจึงเป็นสิ่งที่ควรทำที่สุดในเวลานี้

เหลาปานอ่านบทกลอนในจดหมายก็พยักหน้าซ้ๆ อย่างพึงพอใจ “ชอบใจเจ้ามากสาวเย้า ที่เหลือข้าจัดการเอง เจ้ากลับไปหาเมียชื่อนั่นละ”

“เจ้าคะ” สาวเย้าโค้งกายเล็กน้อย ก่อนเดินออกจากห้องไป เด็กหญิงไม่รู้เลยว่ามารดาบุญธรรมของนางได้เขียนชื่อนางลงไปตามล่างของบทกลอนในกระดานนัดพบนั้น เหลาปานพับกระดาษใส่ซองจดหมายสีขาว จากนั้นก็เรียกบ่าวรับใช้ที่เป็นบุรุษเข้ามาในห้อง

“หลังอาหารค่ำวันนี้ เจ้าเอาจดหมายฉบับนี้ไปวางไว้ในห้องนอนของขุนจื่อ อย่าให้ผู้ใดเห็นเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่”

“ขอรับเหลาปาน” บ่าวรับใช้ยื่นมือไปรับจดหมายแล้วสอดมันเข้าไปในอกเสื้อชั้นใน ก่อนเดินออกจากห้องไปอย่างเงียบเชียบ

บ่าวรับใช้ที่ทำงานในหอรัษฎมัยจะได้กินอาหารเย็นก็เมื่อล่วงเลยเข้ายามไฉ¹⁶ ซึ่งพวกเขาเรียกอาหารมื้อนั้นว่าเป็นอาหารค่ำมากกว่า บ่าวรับใช้ที่เป็นบุรุษทุกคน รวมทั้งเด็กหนุ่มขุนจื่อจะต้องไปกินอาหาร ณ เรือนด้านหลังแยกต่างหากจากหญิงคณิกาในหอที่มักจะมีอาหารยกไปให้ถึงในห้องนอน

หลังจากกินมื้อค่ำเสร็จขุนจื่อก็กลับห้องนอนเพื่อเตรียมตัวอาบน้ำและเข้านอน แต่เมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องเด็กหนุ่มกลับพบซองจดหมายสีขาว ที่มีได้เขียนตัวอักษรใดๆ ไว้บนหน้าของ เขาจึงดึงจดหมายออกมาเปิดดู

ก๊วยฮวาหอมรัษฎมัยจวนช้วนึกฝัน
เชียวท่านพี่ร่วมชื่นชมเคียงกาย

เหมันตฤดูยังสะพรั่งงามจับตา
ยามจ้อมิพานพบมิกลับเรือน

สาวเย้า

แม้จะนึกแปลกใจที่มู่สาวเย่าเขียนจดหมายนัดพบผู้ชายเช่นนี้ แต่ด้วยความสนิทสนมก็ทำให้ซุนจื่อคิดเข้าข้างตัวเองว่ามู่สาวเย่าคงจะอยากชมก๊วยฮวากับเขา กอปรกับเจ้าตัวดีใจจนหัวใจเต้นแรงจึงมิได้คิดระแวงระวังใดๆ ซุนจื่อรีบอาบน้ำแต่งตัวไปตามนัดเมื่ออย่างเข้าสู่ยามจื่อ¹⁷

ในจดหมายเอ่ยถึงก๊วยฮวหรือต้นหอมหมื่นลี้ที่มีอยู่เพียงต้นเดียวในเขตหอริ่นรมย์ ซึ่งปลูกอยู่ทางชายป่าด้านหลังหมู่ตึกอันเป็นหน้าผาสูง ซุนจื่อเดินถือโคมไฟไปรออยู่ใต้ต้นหอมหมื่นลี้ กลิ่นก๊วยฮวหอมชื่นใจจนตึกหนุ่มยังต้องสูดดม แล้วในจังหวะที่ซุนจื่อยืนคอยมู่สาวเย่าอยู่นั้น ชายฉกรรจ์ผู้สวมชุดบ่าวรับใช้ของหอริ่นรมย์สามคนก็ใช้ไม้ตีกระหน่ำเข้าที่ร่างผอมเพรียวของซุนจื่อ

“ไอ้ย!” ซุนจื่อร้องครวญครางออกมา ทั้งเนื้อทั้งตัวถูกรุมซ้อมอย่างไร้ความปรานี จนเขานอนหนึ่งไป ชายคนหนึ่งจึงพูดขึ้น

“สาวเย่าฝากมาบอกว่า คงคอยงเจ้าคิดจะกินเนื้อท่านฟ้า ผันไปเถอะต่อไปอย่ามาให้นางเห็นหน้าอีก” พูดจบชายฉกรรจ์ทั้งสามคนก็พุงร่าบอบช้ำของซุนจื่อโยนลงไปในหน้าผา ความมืดทำให้ทั้งสามคนมองไม่เห็นร่างซุนจื่อตกลงไปติดกับกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจากหน้าผา ความเกลียดแค้นเกิดขึ้นกับเด็กหนุ่มในบัดดล เขาสับถ่อออกมาอย่างแผ่วเบา

“สาวเย่า เจ้าเตือนข้าดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องทำร้ายข้าปางตายเยี่ยงนี้ แค้นนี้ต้องชำระด้วยเลือดเนื้อของเจ้า... มู่สาวเย่า”

ในขณะที่ซุนจื่อได้รับบาดเจ็บสาหัส ฝ่ายมู่สาวเย่าก็ไปนั่งรอเด็กหนุ่มอยู่ในห้องนอนของเธอ เมื่อซุนจื่อไม่กลับมาทั้งคืน มู่สาวเย่าก็ไปปรึกษากับหลินเมี่ยวซินในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

“พี่ซุนจื่อหายตัวไปเจ้าค่ะ”

¹⁶ เวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

¹⁷ เวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 24.59 น.

“ทำไมจึงคิดเช่นนั้นล่ะ พูนจื่ออาจจะออกไปทำธุระข้างนอกก็เป็นได้”
 หลินเมี่ยวซินสั่นนิษฐาน มู่สาวเฒ่าสายติริษะอย่างแรงจนผมกระจาย

“ข้าส่งส่วยเรื่องจดหมายที่ท่านแม่ให้เขียน จึงไปเฝ้าหน้าห้องของท่านเมื่อตอนยามจื่อ แต่ข้าก็ไม่เห็นท่านแม่ออกไปไหน และยังดับไฟนอนอีกด้วย แต่คนที่ข้าเห็นกลับเป็นพี่พูนจื่อที่เดินไปทางด้านหลังหมู่ตึก”

“เจ้ามองลงมาจากชั้นสองหรือ” หลินเมี่ยวซินสงสัย

“ใช่เจ้าค่ะ”

“เจ้าไปทำอะไรชั้นสอง ไหนเจ้าลองเล่ารายละเอียดให้ข้าฟังซิ” หลินเมี่ยวซินเริ่มสนใจ นางคิดในใจว่าเรื่องนี้ น่าจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่

“ท่านแม่ให้ข้าเขียนจดหมายถึงมือปราบเจียงหลุน ในจดหมายเป็นการนัดไปชมก๊วยฮวาตอนยามจื่อ ข้าส่งส่วยว่าท่านแม่จะไปตามนัดหรือไม่จึงแอบไปชุมตู่ที่มุมห้องชั้นสอง แต่ท่านแม่ก็มีได้ออกมา แล้วข้าก็เห็นคอมไฟจากด้านล่างจึงชะโงกหน้าไปดูเลยรู้ว่าพี่พูนจื่อ ข้าส่งส่วยว่าพี่พูนจื่อไปที่ใด จึงไปดักรอถามที่ห้องนอนของพี่พูนจื่อ แต่เขาก็ไม่กลับมา... ข้าเกรงว่าพี่พูนจื่อจะเป็นอะไรไป”

“ทำไมเจ้าคิดในแง่ร้ายเช่นนั้นเล่า”

“เพราะฉันก๊วยฮวาอยู่ด้านหลังหมู่ตึกซึ่งเป็นทางที่พี่พูนจื่อไป แล้วก่อนหน้านั้นท่านแม่ก็อยากจะขับไล่พี่พูนจื่อไปด้วย ท่านแม่อาจจะตั้งใจให้ข้าเขียนจดหมายนัดพบเพื่อล่อให้พี่พูนจื่อไปพบ แล้วขับไล่พี่พูนจื่อไปโดยที่ข้าไม่รู้ก็เป็นได้ หากพี่พูนจื่อมียอมไป ข้าเกรงว่าจะมีการลงไม้ลงมือขึ้นมา” สิ้นห่ามู่สาวเฒ่าสลดเศร้า มีความวิตกกังวลในแววดากลมโตของครุณีน้อย

หลินเมี่ยวซินเอื้อมมือไปลูบแก้มเนียนใสของมู่สาวเฒ่าพลางเอ่ยกำชับ
 “เจ้าอย่าเอ่ยเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด ต่อให้พูนจื่อหายตัวไปจริง เจ้าก็ต้องทำใจ เพราะหากเหล่าป่านโกรธเจ้าขึ้นมา หอรีนธรมย์แห่งนี้จะกลายเป็นนรกสำหรับเจ้า”

“พี่เมี่ยวซินหมายความว่าอย่างไร จะให้ข้าหนึ่งเฉยต่อการหายตัวของพี่

ทูลหรือเจ้าคะ”

“ใช่ นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าแล้ว หากเจ้ายังอยู่ที่นี้” หลินเมี่ยวซินกล่าวเสียงหนัก

มู่สาวเย่าส่ายหน้าช้าๆ “โตขึ้นข้าจะต้องออกไปจากที่นี่ และข้าจะตามหาพี่ทูลหรือให้เจอ ไม่ว่าจะทำบากแค่ไหนก็ตาม”

หลินเมี่ยวซินมองสายตาที่มุ่งมั่นของตูลี่น้อยแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ มู่สาวเย่ามิใช่เด็กน้อยหน้าตาธรรมดา แต่นางเป็นหยกชั้นเลิศของหอรัชมัยเลยก็ว่าได้ เหล่าป่านี่หรือจะปล่อยนางออกจากหอคณิกาแห่งนี้ง่าย ๆ คงเป็นไปได้เพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ของมู่สาวเย่าเท่านั้น หลินเมี่ยวซินคิด

มู่สาวเย่า เด็กสาวผู้มีชาติกำเนิดอันเป็นปริศนา
เมื่อครั้งเป็นการถูกทิ้งไว้ในทุ่งหญ้าและเติบโตขึ้นมาในหอคณิกา
กว่าในคืนรับแขกวันแรก นางกลับใช้ไหวพริบพลิกวิกฤติเป็นโอกาส
ทำให้ตัวเองกลายเป็นเจ้ายุทธภพในเวลาชั่วข้ามคืน
ทั้งๆ ที่นางไร้วรยุทธ์และเป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบเจ็ดเท่านั้น
อีกทั้งยังได้เห็นโฉมหน้าของ **ซ่งเว่ยเซี่ยนซี** จอมมารผู้ไร้ซึ่งความปราณี
ทั้งราชสำนักและยุทธภพต่างหวาดกลัวต่อการปรากฏตัวของเขา
เพราะเมื่อใดที่เห็นจอมมารรูปงามผู้มีรอยสักรูปปลาวงศ์สีนิลบนหน้าผาก
นั้นเท่ากับความตายได้มาเยือนตรงหน้า
กว่านางเป็นเพียงผู้เดียวที่รอดพ้นจากเมื้อมมือของจอมมาร

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก สุขใจ **สภาพนักส์**
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสภาพนักส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3914-2

ราคา 290 บาท

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book